ΓΡΑΦΕΙΑ – ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24–94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43–23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
29
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1967
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΚΒ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6741

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΕΘΝΙΚΗ ΕΓΓΥΗΣΙΣ Η Ε.Ρ.Ε.

Ἀνήκει εἰς τὴν προεκλογικὴν τακτικὴν τῶν κομμάτων ἡ διαδήλωσις αἰσιοδοξίας ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καλπῶν. Ἀλλοίμονον, ἐὰν δὲν ἀνεβίβαζαν εἰς τὴν διαπασῶν τὴν πεποίθησίν των ἐπὶ τὴν νίκην. Μέχρι τελευταίας στιγμῆς, εἴτε τὸ πιστεύουν, εἴτε ὄχι, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ διακηρύσσουν, ὅτι ἀκολουθοῦνται ἀπὸ τὸν Λαόν. Καὶ μάλιστα, ὅτι ὁ Λαὸς ἀγωνιωδῶς ἀναμένει τὴν στιγμὴν διὰ νὰ τοὺς ἀναθέσῃ τὴν ἐντολήν του. Καὶ ὀφείλουν νὰ διαχέουν τὴν τεχνητὴν αἰσιοδοξίαν των, ἐπειδὴ μέχρι κάποιου σημείου, ἡ κατασκευὴ ψυχολογίας καὶ ἡ διεύρυνσίς της ἀποδίδουν. Ὅπως καὶ ἀντιστρόφως ζημιώνει ἀποφασιστικῶς ὁ ψίθυρος περὶ τῆς χαμένης ψήφου. Διότι τοιοῦτος ψίθυρος ἀπωθεῖ τοὺς ταλαντευομένους φορεῖς πρὸς αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν κατεύθυνσιν, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἐκτὸς τῆς παρατάξεως, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ προήρχετο ἡ διακύβευσις τῆς ἐκλογικῆς ἐκβάσεως.

Δικαιοῦται, συνεπῶς, καὶ ὁ κ. Παπανδρέου νὰ μεταβάλλεται εἰς προεξοφλοῦντα τὸν θρίαμβόν του κήρυκα. Δικαιοῦται πολὺ περισσότερον, ὅταν εἶναι δεδομένη ἡ ἐλευθεριότης εἰς τὰ φραστικὰ καρυκεύματα, μὲ τὴν γνωστὴν διασκεδαστικὴν ἀνάμιξιν ἐκείνων τῶν, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ἐναλλασσομένων «πιστεύω». Τῶν διακηρυσσομένων εἰς κάθε περίπτωσιν «πιστεύω», ποὺ συνέβη νὰ ἔχουν περάσει ἀπὸ ὅλας τὰς ἰδέας καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς δοξασίας. Ποῖος ἔχει λησμονήσει τὰς πανηγυρικῶς διαπιστωθείσας φαιδρότητας παθολογικῆς αἰσιοδοξίας, αἱ ὁποῖαι ἐπλημμύρισαν ὅλους τοὺς τοίχους τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «Παπανδρέου ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος». Καὶ αὐτοδιεφημίζετο εἰς ὅλας τὰς ἐκλογὰς μέχρι τῆς ἐπομένης τῆς ἡμέρας τῆς διεξαγωγῆς των, ὡς ὁ αὐριανὸς Κυβερνήτης. Ὡς ὁ Παράκλητος! Ὡς ὁ ἐθνοσωτήρ! Καί, ὅπως καὶ τότε, ἔτσι καὶ τώρα, οὐδεὶς ἔχει ἀντίρρησιν νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸν πολιτικὸν δαλτωνισμόν, ὁ ὁποῖος τοῦ προσφέρει, πάντοτε, εἰκόνα ἀντίθετόν τῆς πραγματικῆς καὶ ψευδαισθήσεις τόσον συμφώνους καὶ συμφυεῖς μὲ τὸν εὔφορον χαρακτῆρα του. Δὲν δικαιοῦται, ὅμως, κανεὶς νὰ πιστεύῃ ὅσα ὁ κ. Παπανδρέου προπαγανδίζει.

Δὲν δικαιοῦται, δηλαδή, νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς θὰ ἐξαπατηθῇ. Εἶναι περισσότερον εὐφυὴς καὶ περισσότερον ὥριμος, ἀπὸ ὅσον ὑπολαμβάνεται ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν. Περισσότερον αὐστηρὸς εἰς τὸ πατριωτικὸν ἦθος. Περισσότερον ὀξυδερκὴς εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ ἐθνικὸν μέλλον. Ἀρκετὰ ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν δυάδα Παπανδρέου, ἡ ὁποία ἀνήγαγε τὴν οἰκογενειοκρατίαν εἰς κανόνα πολιτικῆς καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ «Κράτους Δικαίου», ἐξηυτέλισε πᾶσαν ἔννοιαν εὐπρεπείας καὶ ἠθικῆς τάξεως εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν τόπον. Ὑπέφερε πολὺ ὁ Λαὸς καὶ ἠσθάνθη τὰς συνεπείας τῆς παρακοῆς του καὶ πρὸς τὴν ἐπιταγὴν τῆς λογικῆς καὶ εἰς τὰ δεδομένα τῆς πείρας του. Καί, βεβαίως, ὁσαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὰ ἀποθέματα τῆς ἀνεκτικότητος καὶ τῆς ἐπιεικείας του, γνωρίζει ὅτι ἡ διαχείρισις τῶν κοινῶν δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν δημαγωγικὴν νοοτροπίαν τῶν ἀλόγων σπαταλῶν καὶ τῶν παχυλῶν ὑποσχέσεων. Εἶναι, ἰδιαζόντως, κατὰ τὴν παροῦσαν ὥραν, ὑπεύθυνος ὑπόθεσις, μὲ ἐξαιρετικὴν εὐαισθησίαν καὶ εὐπάθειαν, μὲ νευραλγικὰς ἀπαιτήσεις καὶ εἰδικὸν βάρος. Καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν πολυτέλειαν νέων πειραματισμῶν.

Ὑπῆρξεν, ἄλλωστε, πλήρης ἡ δειγματοληπτικὴ ἐκτίμησις τοῦ νωποῦ παρελθόντος. Ἡ κόπωσις τῆς ὀκταετίας, ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ παγίδευσις ἀπὸ τὴν δημαγωγίαν, ἀφ' ἑτέρου, ἐν συνδυασμῷ καὶ μὲ τὴν κομμουνιστικὴν βοήθειαν, ἔφεραν τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, εἰς τὴν σημαντικήν του πλειοψηφίαν, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κ. Παπανδρέου. Ἔδωκε τὴν ἐντελῶς ἀσυνήθη ἐμπιστοσύνην τοῦ 53%. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτὴ τί ἀπέγινεν; Ποίας ἔτυχε διαχειρίσεως; Ποίας ἀποδόσεως;

Ἂς θέσῃ εἰς ἑαυτὸν ὁ κ. Παπανδρέου τὰ ἐρωτήματα. Τώρα, προσποιούμενος, ὅτι λησμονεῖ τὴν ἀνεπάρκειαν καὶ ἀνικανότητά του, θὰ ζητήσῃ ἐκ νέου τὴν τιμὴν τῆς διευθύνσεως τῶν τυχῶν τοῦ τόπου. Θὰ τὴν διεκδικήσῃ. Θὰ ὑποσχεθῇ. Καί, φυσικά, ἔχει ἐπιδοθῆ εἰς τὴν προκαλλιέργειαν. Συνεπής, ὅμως, θὰ ἦτο, ἐὰν προηγουμένως ἔδιδε κάποιαν ἀπάντησιν εἰς τὰ βασικά, τὰ κρίσιμα, τὰ μοιραῖα ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἐνώπιόν του ὀρθώνονται. Ὀρθώνονται ἀπὸ τὸν Λαόν, ὁ ὁποῖος καλεῖ εἰς ἀπάντησιν:

Διατί τὸ 53% κατέστη διάλυσις;

Διατί τὸ 53%, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, μετεβλήθη εἰς μοχλὸν ἀπωθήσαντα τὰ ἐπιφανέστερα καὶ πλέον δεδοκιμασμένα στελέχη τῆς Ἑνώσεως Κέντρου;

Διατί τὸ 53% ὡδήγησεν εἰς τὴν οἰκονομικὴν καταβαράθρωσιν;

Διατί τὸ 53% ἤνοιξεν ἀνεμπόδιστον τὴν ὁδὸν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν δολιότητα, ἡ ὁποία, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας, ἐβραχυκύκλωσεν ὁλόκληρον τὸν μηχανισμὸν τοῦ Κράτους;

Διατί τὸ 53% ηὐνόησε τὴν κατατρομοκράτησιν τῆς ὑπαίθρου, ἰδίᾳ ἀπὸ τὸν κατευθυνόμενον ἐσμὸν τῶν «Λαμπράκηδων»;

Διατί τὸ 53% ἐπέφερε τὴν σκυβαλοποίησιν τῶν ἀξιῶν καὶ τὴν ὑπεσχημένην ἀξιοκρατίαν μετέτρεψεν εἰς συρόμενον ἐμπαιγμόν, εἰς καγχασμὸν καὶ χλεύην;

Διατί τὸ 53% ἔθεσε — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικώτερον — εἰς δραματικὴν διακύβευσιν τὴν Δημοκρατίαν, ὡς ἔννοιαν καὶ πρακτικήν;

Διατί;

Καὶ τὰ διατί προστίθενται ἀνεξάντλητα, χωρίς, δυστυχῶς, καὶ νὰ τολμᾶται ἀπάντησις. Οὔτε καί, ἄλλωστε, χρειάζεται. Διότι γνωρίζει ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τί σημαίνει ὁ πολιτικὸς Παπανδρέου. Καὶ ἀκόμη περισσότερον ἔμαθε τί σημαίνει ὁ περιβόητος υἱός. Ὅπως, ἄλλωστε, ἔχει πλήρη περὶ αὐτοῦ γνῶσιν καὶ ὁ πατήρ, ὁμολογήσας, προσφάτως μόλις, ὅτι ἐτραυματίσθη ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ τέκνον. Δὲν ἔχει ἀξίαν, ἂν ὁ ἀγνώμων υἱός, ἀφοῦ ἐξιφούλκησε κατὰ τοῦ πατρός, ὑπέστειλε τὸ ξίφος καὶ τὸ ἀπέθεσεν εἰς τὴν θήκην του. Εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸ ἀνασύρῃ εἰς πᾶσαν στιγμήν. Ἀρκεῖ νὰ τοῦ δοθῇ εὐκαιρία. Διότι ὁ ἠθικὸς νόμος εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ εἶναι ἄγνωστος. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον, ἂν αὐτὴ ἡ ἄγνοια περιωρίζετο εἰς τὸν τομέα τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων πατρὸς καὶ υἱοῦ. Καὶ εὐρύτερον ἀκόμη, εἰς τὴν πολιτικήν. Ἀλλὰ φοβούμεθα, ὅτι αἱ ὅλαι ἐκδηλώσεις τοῦ υἱοῦ μαρτυροῦν ἀπουσίαν καθολικήν, βαθύτερον αἴτιον θλιβερῶν διαπιστώσεων, ὧν εὐχόμεθα ἡ ἐπίπτωσις νὰ μὴ βαρύνῃ τὴν τύχην τοῦ τόπου. Εἶναι ἡ ἐμφάνισις τοῦ υἱοῦ εἰς τὴν πολιτικήν, ἡ ἐπαχθεστέρα κληρονομία, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ κατέλιπεν εἰς τὸν τόπον. Θὰ τὴν ἐξανεμίσῃ, ὅμως, καὶ θὰ τὴν ἀχρηστεύσῃ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός. Θέλει νὰ μὴ βλέπῃ ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου αὐτὴν τὴν ἐξέλιξιν. Ἰσχυρίζεται, ὅτι εἶναι ὁ πρύτανις τῆς δημοσίας ζωῆς. Καὶ ὑπὸ ἔννοιαν ἡλικίας, ναί. Ὁ πρύτανις, ὅμως, δὲν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι τὸ ρεῦμα ὁσημέραι ὀγκοῦται ὑπὲρ τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἐθνικῆς ἐγγυήσεως, ποὺ λέγεται ΕΡΕ.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΖΩΗΡΑ Η ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΠΛΗΓΜΑ ΠΟΥ ΥΠΕΣΤΗ Η ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ ΑΠΟ ΕΚΡΗΞΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟΝ ΘΑΛΑΜΙΣΚΟΝ

ΘΑ ΕΠΙΒΡΑΔΥΝΘΗ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΚΤΟΞΕΥΣΕΩΣ ΕΠΗΝΔΡΩΜΕΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 28.— Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν κ. Τζόνσον τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Παρακαλῶ δεχθῆτε τὰ εἰλικρινῆ μου συλλυπητήρια ἐπὶ τῷ τραγικῷ θανάτῳ τῶν τριῶν γενναίων Ἀμερικανῶν ἀστροναυτῶν. Ἀπευθύνω τὴν ὀλόψυχον συμπάθειάν μου εἰς τὰς πενθούσας οἰκογενείας των».

Ἐξ ἄλλου, ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Παρασκευόπουλος προέβη εἰς τὴν ἀκόλουθον δήλωσιν:

«Ἡ κυβέρνησις διερμηνεύουσα τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν λύπην της διὰ τὴν ἀδόκητον καταστροφήν, ἥτις ἐσημειώθη εἰς τὸ Ἀκρωτήριον Κέννεντυ καὶ ἥτις εἶχεν ὡς θύματα ἡρωϊκὰ τέκνα τοῦ φίλου καὶ συμμάχου Ἔθνους».

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΚΕΝΝΕΝΤΥ, 28.— Αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι θρηνοῦν τὰ πρῶτα θύματα τῆς προσπαθείας πρὸς κατάκτησιν τοῦ Διαστήματος.

Οἱ ἀστροναῦται Γκρίσσον, Γουάϊτ καὶ Τσάφιν ἐφονεύθησαν χθὲς ἐντὸς τοῦ θαλαμίσκου, τύπου «Ἀπόλλων», κατὰ τὴν διάρκειαν γενικῆς δοκιμῆς ἐκτοξεύσεως.

Ὁ θαλαμίσκος, πανομοιότυπος ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔχει προγραμματισθῆ ἡ ἀποστολὴ ἀνθρώπου εἰς τὴν Σελήνην, ἦτο τοποθετημένος ἐπὶ πυραύλου, εἰς θέσιν εἰκονικῆς ἐκτοξεύσεως, ὅταν μία τρομερὰ ἔκρηξις συνεκλόνισε τὴν βάσιν τοῦ Ἀκρωτηρίου Κέννεντυ. Τεράστιαι φλόγες καὶ πυκνὸς μαῦρος καπνὸς ἐκάλυψαν ἀμέσως τὸν θαλαμίσκον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὰς συνεργεῖα διασώσεως νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν τῶν καισμένων ἀστροναυτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ἐκτοξευθοῦν διὰ κανονικὴν πτῆσιν εἰς τὸ Διάστημα, τὴν 21ην Φεβρουαρίου 10—14 ἡμερῶν ἐντὸς ἰδίου τύπου θαλαμίσκου. Ἐγνώσθη ἐπίσης ὅτι πολλοὶ τεχνικοὶ ὑπέστησαν μερικὴν ἀσφυξίαν ἀπὸ τὸν καπνόν, ὁ ὁποῖος εἶχε καλύψει ὁλόκληρον τὴν περιοχήν.

Ἡ Ὑπηρεσία Ἀεροναυτικῆς καὶ Διαστήματος διέταξε τὴν διεξαγωγὴν ἀνακρίσεων καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ πτώματα τῶν ἀστροναυτῶν παραμείνουν εἰς τὸν θαλαμίσκον διὰ νὰ φωτογραφηθοῦν καὶ καταστῇ οὕτω δυνατὴ ἡ ἐξακρίβωσις τῶν αἰτίων τῆς τραγῳδίας. Οἱ τεχνικοὶ διερωτῶνται: Διὰ ποῖον λόγον οἱ ἀστροναῦται δὲν ἔκαμον χρῆσιν τῶν ἐκτινασσομένων καθισμάτων των διὰ νὰ ἀπελευθερωθοῦν τοῦ θαλαμίσκου;

Οἱ ἀστροναῦται εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ θαλαμίσκου των ἀπὸ 20 ὡρῶν, ὅταν ἐσημειώθη ἡ πυρκαϊὰ κατὰ τὴν διάρκειαν ἀντιστρόφου μετρήσεως διὰ τὴν εἰκονικὴν πτῆσιν.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν Ἀμερικανοὶ ἀστροναῦται φονεύονται ἐντὸς τοῦ διαστημοπλοίου των. Ἕτεροι τρεῖς Ἀμερικανοὶ ἀστροναῦται ἐφονεύθησαν κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ εἰς ἀεροπορικὰ δυστυχήματα. Ὁ Τσάφιν, ἡλικίας 31 ἐτῶν, οὐδέποτε εἶχεν ἐκτοξευθῆ μέχρι τοῦδε εἰς τὸ διάστημα. Ὁ 39ετὴς Γκρίσσον καὶ ὁ 35ετὴς Γουάϊτ, εἶχον μετάσχει καὶ εἰς ἄλλας διαστημικὰς πτήσεις. Ὁ Γουάϊτ ἦτο ὁ πρῶτος Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος «ἐπεράτωσεν» εἰς τὸ διάστημα ἐπὶ 21 λεπτά, ἐκτὸς τοῦ θαλαμίσκου του «Δίδυμοι» καταρρίψας κατὰ 11 λεπτὰ τὸ ρεκὸρ μακρᾶς παραμονῆς ἐκτὸς θαλαμίσκου, τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ὁ Σοβιετικὸς ἀστροναύτης Λεώνεφ, ὁ πρῶτος βαδίσας εἰς τὸ διάστημα. Ὁ Γουάϊτ εἶναι ἔγγαμος καὶ πατὴρ δύο τέκνων.

Καθ' ἃ ἐγνώσθη ἀρμοδίως, ὁ θάνατος τῶν τριῶν ἀστροναυτῶν καὶ αἱ σοβαραὶ ζημίαι, τὰς ὁποίας ἔχει ὑποστῆ ὁ θαλαμίσκος, θὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιβράδυνσιν τοῦ προγράμματος τῶν ΗΠΑ ὅπως ἐκτοξεύσουν ἐπανδρωμένον διαστημόπλοιον εἰς τὴν Σελήνην, κατὰ πολλοὺς μῆνας. Ἤδη, τὸ πρόγραμμα «Ἀπόλλων» ὑπέστη καθυστέρησιν μεγαλυτέραν τῶν ἓξ μηνῶν, συνεπείᾳ διαφόρων ἀτυχημάτων, σημειωθέντων εἰς τὰ δοκιμαστικὰ προγράμματα.

Πρὸ τῆς χθεσινῆς τραγῳδίας αἱ ΗΠΑ ἦσαν βέβαιαι ὅτι προηγοῦνται εἰς τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Σελήνης.

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ, 28.— Ὁ πρόεδρος Τζόνσον ἐξέφρασε χθὲς τὴν νύκτα τὴν λύπην του διὰ τὸν θάνατον τῶν τριῶν ἀστροναυτῶν.

Ὁ κ. Τζόνσον ἐπληροφορήθη τὴν τραγῳδίαν καθ' ὃν χρόνον οἱ διπλωμάται ὑπέγραφον ἀκόμη τὴν συναφθεῖσαν συμφωνίαν διὰ τὸ Διάστημα μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

ΜΟΣΧΑ, 28.— Τὸ «Τὰς» μετέδωσε τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου τῶν τριῶν Ἀμερικανῶν ἀστροναυτῶν ἄνευ σχολίων.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ὅταν ἦρθε ἀπὸ τὸ χωριό της, εἶχε κόκκινα μάγουλα, μαῦρα μεγάλα μάτια καὶ ἦταν δροσερὴ σᾶν ἀπριλιάτικο τριαντάφυλλο.

Ὅταν ἔβγαινε ἔξω, γινόταν συναγερμὸς κι' εὕρισκε τὸ μπελᾶ της ἀπὸ τὰ τριγύρω μικρομάγαζα. Ὁ φαναρᾶς χτυποῦσε τὸν τενεκὲ μ' ἕνα ὁλότελα λαχταρισμένο ρυθμό. Ὁ μανάβης γλυκολαλοῦσε τὰ ζαρζαβατικά του δυνατώτερα... καὶ τὸ παιδὶ τοῦ μπακάλικου, ὅταν ἔφερνε στὸ σπίτι τὰ ψώνια, στεκότανε σᾶν ἄλαλο μπροστά της, μὲ τὰ βαρειὰ καὶ συννεφιασμένα μάτια του. Κι' ἦταν τόση ἡ ἐρωτικὴ ἐπιμονὴ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἕνα βραδάκι ἄνοιξε τὸ πορτόφυλλο καὶ τὄμπασε μέσα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Καὶ ταὐτόχρονα φύσηξε στὴ γειτονιὰ τόσος ἀέρας ἠθικολογίας, ποὺ οἱ ἀναμάρτητοι... βάλθηκαν νὰ τὴν λιθοβολήσουν. Καὶ ἡ κυρία τὴν ἔδιωξε. Πῆγε ἀλλοῦ, γεμάτη ἀπὸ τὸν πόνο τῆς μετάνοιας.

Μὰ ἦρθε ἡ ἄνοιξη πάλι... κι' ἡ φύση ὁμορφοστολίστηκε μὲ λουλούδια. Καὶ ἡ καρδιὰ ἔγινε χρυσαλλίδα... Τώρα ἦταν ἕνας ἀεροπόρος, ποὺ εἶχε καινούργια στολὴ καὶ σιδερωμένο παντελόνι. Ποὺ εἶχε ξανθὰ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια. Καὶ τί ἦταν τοῦτο πάλι;... Κάτι νέο σκίρτησε μέσα της. Κάποια καινούργια φλόγα ξεσηκώθηκε στὸ μυαλό της καὶ ἄρχισε ἕνα ἀσίγαστο ἐρωτικὸ διάλογο τῶν ματιῶν.

Καὶ σᾶν τελείωσε ὁ ἐρωτικὸς πύραυλος τῆς συνεννόησης καὶ ἀπολύθηκε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ στρατιωτικό, τότε ἦρθε κι' ἡ πολυπόθητη στιγμὴ τῆς πιὸ τρυφερῆς ἐκδήλωσης: Νὰ τὴν κάμῃ ὁ Διονύσης ταῖρι του πιστό. Καὶ τὴν ἔκαμε... Καὶ χορεύτηκε ὁ Ἡσαΐας ... καὶ εἰπώθηκαν ὅλα τὰ ρητὰ καὶ τὰ ἀπόρρητα τοῦ μυστηρίου. Κι' ἔγιναν ἀντρόγυνο γεμᾶτο ἐλπίδες καὶ τὸ ἐρωτικό του ἀηδόνι ἐψαλλε τὸν ἐωθινό του.

Στὸ χρόνο ἐπάνω, ἦρθε κι' ὁ πελαργὸς... καὶ τοὺς ἔφερε ἕνα ὁλοστρούμπουλο μωρό. Τὸ τρίπτυχο τῆς οἰκογένειας, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, θᾶταν ὁλοκληρωμένη εὐτυχία, ἂν ὁ Διονύσης δὲν μετέφερε τὴ φλογερὴ ἐσωτερικότητά του ἔξω ἀπὸ τὸ συζυγικὸ κέλυφος.

Τὰ βράδυα ἀργοῦσε... Ἐκείνη ἔκλαιγε... κι' ἡ τρυφεράδα τοῦ ἄντρα κρύφτηκε σὲ μιὰ ἀφόρητη ἀγριότητα. Τὸ κορίτσι, δουλωμένο ἀκόμα ἀπὸ τὰ μέλι τῆς ἐρωτικῆς του σελήνης, ἔκανε ὑπομονή, βρίσκοντας παρηγοριὰ στὸ μωρό της. Ἀλλὰ στὴς βρύσες τῶν ματιῶν της ἔσταζε πάντα καφτὸ τὸ μαράζι τῆς καρδιᾶς.

Καὶ τοῦτη τὴ φορὰ ζήτησε νὰ ἐκδικηθῆ. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, λέει ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, καὶ θέλησε νὰ βρῇ παρηγοριὰ σὲ μιὰ πρόθυμη ἀγκαλιά. Μόνον... ποὺ βρέθηκαν πάλι οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴς λεπτὲς συνειδήσεις καὶ τὸ χαμπέρι... ἔφτασε ὡς τὸ σύζυγο. Κι' ἐκεῖνος ἅρπαξε τὸ παιδὶ μιὰ μέρα κρυφὰ κι' ἄφησε τὴ γυναίκα, σᾶν κάτι περιττὸ πλέον. Κι' ἔμεινε κείνη στὸ θλιβερὸ τρίστρατο μιᾶς ἀπέραντης ἀπελπισίας.

Μά, νὰ! ποὺ πέρασε κι' αὐτό... Καὶ τί δὲν περνάει ὁ χρόνος; Καὶ τί δὲν ἀπαλείφει; Κι' ἦρθε πάλι ἡ ἄνοιξη κι' ἄκουσε νὰ τὴν λένε ὄμορφη... Κι' ἄκουσε τὸ τραγοῦδι τῆς ζωῆς σᾶν ἀπὸ κορυδαλλὸ στ' αὐτιά της. Καὶ πάλι τότε ... ἀγάπησε. Καὶ πάλι ἁμάρτησε. Καὶ πάλι ἔμεινε μόνη. Ὥσπου πῆρε τὸν κατήφορο μ' ἕνα πικρὸ στὰ χείλη της ἐρώτημα: Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, κόσμος τίμιος;

Κύτταζε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ ζήταγε στὴν ἀπορία της τοῦτη κάποια ἀπάντηση. Ἀλλὰ τὸ οὐράνιο μυστήριο ἔμενε στὴν αἰώνια σιωπή του ἀτάραχο. Καὶ στὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια της εἶδε τὰ φτερά της νὰ μαδᾶνε. Μαῦρο βάρος ἔπεσε στὴν καρδιά της, κι' ἡ τυραγνισμένη ψυχή της βαρυαναστέναζε συνέχεια. Εἶχε ἕνα βλέμμα τότε ἄδειο κι' ἀσάλευτο, σᾶν ἀπύθμενο βάραθρο. Εἶχε ἕνα μέτωπο σκοτεινό, γιατί γνώρισε κόσμο ἀναίσθητο... Πλάσματα μακάρια, ψυχρὰ μάτια.

Σᾶν τὴν εἶδα μέσα στὴν ἀσάλευτη στάση της, ἔδειχνε ἕνα διψασμένο λουλούδι, ποὺ καιγότανε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φλόγα του. Ἡ σφοδρὴ ἀνησυχία τοῦ αἵματός της τὴν εἶχε ρίξει στὴν ἀπεραντοσύνη μιᾶς ἀτέλειωτης καταφρόνιας. Τὸ ἠλεκτρικὸ μάτι τοῦ γλόμπου ποὺ τὴ φώτιζε, ἔρριχνε πάνω στὸ κεφάλι της ἕνα φωτοστέφανο ἀπὸ κοκκινωπὴ ὁμίχλη. Οἱ θαμποὶ ἀτμοὶ γλυστροῦσαν ὁλόγυρά της σὰ φαντάσματα. Καὶ τὴν εἶδα νὰ τρέχῃ... λὲς κι' ἤθελε νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θανάτου.

ΕΥΑ

ΚΑΤΕΤΕΘΗΣΑΝ ΧΘΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

Νέα στοιχεῖα διὰ τὰ νήματα τῆς συνωμοσίας τοῦ Ἀσπίδα

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΧΟΝΔΡΟΚΟΥΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ, 28.— Τὴν 8.30 π. μ. εἰς τὸ Στρατοδικεῖον Ἀθηνῶν συνεχίσθη δι' 63ην ἡμέραν ἡ δίκη τῶν κατηγορουμένων ἀξιωματικῶν διὰ τὴν συνωμοσίαν τοῦ ΑΣΠΙΔΑ.

Ἐκλήθη νὰ καταθέσῃ ὁ ταγμα τάρχης, Ἰωάν. Διακάκης, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησεν εἰς τὸ Βον Γραφεῖον τοῦ Γ΄ Σώματος Στρατοῦ ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1964. Ὁ μάρτυς ἤρχισε τὴν κατάθεσίν του ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τὸ Γ΄ Σῶμα Στρατοῦ ὑπηρετοῦσε καὶ ὁ λοχαγὸς Νυστικούλης μὲ τὸν ὁποῖον συνεδεόμην στενῶς. Ὁ ἕνας ἔλεγε τὰ μυστικά του εἰς τὸν ἄλλον. Αἰφνιδίως ὅμως, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1965 ὁ Νυστικούλης ἤρχισε νὰ μὲ ἀποφεύγῃ καὶ νὰ κάμνῃ συντροφιὰν μὲ ἄλλους ἀξιωματικούς. Αὐτὸ παρετείνετο συνεχῶς καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο μὲ ἐνέβαλεν εἰς κάποιαν ὑποψίαν, ὅτι κάτι συνέβαινε μὲ τὸν Νυστικούλην. Τὸν Μάϊον τοῦ 1965 ὁ τότε ταγματάρχης Κατσαρίδης, ἀξιωματικὸς Ἀσφαλείας, μοῦ εἶπεν ὅτι κάτι τὸ ὕποπτον συνέβαινε μὲ τὸν Νυστικούλην καὶ ἔπρεπεν ἐγὼ ὁ ὁποῖος εἶμαι φίλος του, νὰ μάθω τὶ συνέβαινε καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρω σχετικῶς. Πράγματι, περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου 1965 εὑρῆκα τὴν εὐκαιρίαν μετὰ ἀπὸ μίαν διάλεξιν τὴν ὁποίαν εἶχα εἰς τὴν λέσχην ἀξιωματικῶν νὰ πάρω ἰδιαίτερως τὸν λοχαγὸν Νυστικούλην μετὰ τοῦ ὁποίου διημείφθη ὁ ἑξῆς διάλογος:

—Διατὶ Κώστα ἄλλαξες τὴν στάσιν σου ἀπέναντί μου καὶ μὲ ἀποφεύγεις;

—Καθόλου, μοῦ ἀπήντησε, δὲν ἄλλαξα στάσιν καὶ σὲ ἐκτιμῶ καὶ σὲ θεωρῶ φίλον μου ὅπως καὶ πρώτα. Κάτι ὅμως παρακολουθῶ καὶ δι' αὐτὸ δὲν βλεπόμαστε συχνά.

—Τὶ εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖς;

—Εἶναι μία σπουδαία ὑπόθεσις ποὺ θέλει ἀπόλυτον προσοχήν.

—Μὰ τότε θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀναφέρῃς εἰς τοὺς ἀνωτέρους μας διὰ νὰ σὲ ἐνισχύσουν εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτήν.

—Ὄχι θέλω μόνος μου. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ σοῦ μείνῃ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι κάτι σοῦ κρύβω, σοῦ λέγω τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν: Πρὸ καιροῦ ἦλθεν ὁ λοχαγὸς Κατσάρης καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν μίαν ὀργάνωσιν μεταξύ μας διὰ νὰ προασπίσωμεν τὴν δημοκρατίαν καὶ κάθε κίνδυνον ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Δεξιᾶς. Ἐδῶ θὰ ἔχωμεν δὲ ὡς πιὸ μεγάλον τὸν συ